

*

Ротата на капитанъ Бояновъ навлѣзе привечеръ въ една отъ претѣпканитѣ съ бедни български селяни улица. Народътъ посрѣщаше съ дълги, радостни викове освободителитѣ си. Вратитѣ на всичкитѣ къщи бѣха широко отворени за отмора на бойцитѣ, които спечелиха днешната голѣма победа. Чакъ късно презъ нощта, когато селото потъна въ сивата и мокра есенна мъгла, капитанъ Бояновъ се прибра въ низката стаичка и се тръшна, капналъ за сънъ, върху дървения одъръ. Притвори очи, метна войнишкия шинелъ на гърдитѣ си и тутакси задрѣма.

Ненадѣйно, сякашъ подъ самия прозорецъ, нѣкой глухо и сподавено проплака. Тръпненъ и винаги готовъ да скочи на крака, капитанъ Бояновъ надигна глава, дълго и внимателно се послуша. Плачътъ подъ прозореца като че отмина нѣкъде, но изведнажъ отново се завърна и бѣше вече остъръ, припрѣнъ и много тѣженъ. Плачеше нѣкое дете. Капитанъ Бояновъ наддѣлѣ тежката умора, която го сковаваше като съ вериги на одъра, стана и бавно, все още послушвайки се, отиде при прозореца. Отвори го, впери очи въ тъмнината и едва можа да забележи едно дрипаво сѣщество, седнало и подпрѣло гръбъ о старата, покъртена стена.

— Хей, малко! — извика той и здравиятъ му гърленъ гласъ раз-

търси мрака. — Какво търсишъ по туй време тука?

Дрипавото сѣщество изплака още по-високо. Капитанъ Бояновъ излѣзе вѣнъ.

И догде успѣе да повтори въпроса си, детето отвърна съ дълго, заеквашо хълцане:

— Мама... мама...

— Майка ти ли? Кѣде е майка ти? — обади се меко капитанъ Бояновъ. — Хайде, върви си, късно е вече!

Детето не помръдна. Тогава капитанъ Бояновъ доближи до него, помилва го и, като искаше да го накара да заговори, рече му:

— Какъ ти е името?

— Вела, — пошепна детето.

И пакъ заповтаря онази сладка дума, която не му излизаше изъ ума:

— Мама... Мама...

Капитанъ Бояновъ хвана малката Вела за ръката, заведе я вкъщи, извика войника, който спѣше въ дъното на голѣмия дворъ, подъ навеса отъ царевична шума, и заповѣда:

— Това дете се е загубило. Предай го на нѣкой отъ нашитѣ постове, да го заведатъ у тѣхъ!

Войникътъ извика стегнато и кжсо: „Слушамъ!“ — и прострѣ коравата си ръка къмъ Вела. Ала тя се дръпна уплашена отъ това непознато, чуждо лице и силно се притисна въ колѣното на капитанъ Бояновъ. И въ този мигъ изъ дрипитѣ на пазвичката му изпадна